

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 169. szám

2007. január

Buzdítás, bátorítás

Néhány évvel ezelőtt egyik teológiai tanár testvér így köszöntötte hallgatóit: Új év, új lehetőség, megújult erő! Ma is új esztendőre virradtunk. Új az év, és nem csak azért mert januárt írunk, hanem azért is, mert új elhatározásokat is hozhatunk. Bennem is született egykettő, amiről nem beszélni szeretnék elsősorban, hanem véghezvinni, megélni, megtenni. Azért imádkozunk, hogy mindenki láthassa és érezhesse, hogy a gyülekezetek közösséget alkotnak, segítik és szeretve tisztelik egymást.

Az a vágyam, hogy miközben hitemben, krisztusi elkötelezettségemben erősödöm, addig a szolgálatban, a szeretetben és a kapcsolattartásban újuljak meg. Szeretném felhívni testvéreink, barátaink figyelmét arra, Aki a legfontosabb: Jézus Krisztusra, a visszatérő Királyra. Ő jön! Előbb vagy utóbb megérkezik. Ez hálaok, sőt kifejezetten öröm. Addig azonban, amíg ez bekövetkezik, helyt kell állnunk. Hitünk megvallásában, tetteink tisztaságában, munkánk eredményességében. Ha igazán Neki akarunk szolgálni, akkor sok-sok órát kell fordítanunk a Vele való kapcsolat elmélyítésére, és ezért talán más elfoglaltságainkról le is kell mondani.

Vajon megtegyük? Érdemes!

Buzdítás, bátorítás – akkor csengenek valóságosan e szavak, ha hirdetője élen jár ebben. Segítséget nem csupán mi adhatunk egymásnak, de kérhetjük onnan felülről is, attól, Aki bátorít, buzdít erre: a szeretet Istenétől. Élünk mindennap vele!

"A kegyelem pedig legyen azokkal, akik el nem múló szeretettel szeretik a mi Urunkat, Jézus Krisztust!"

Meláth Attila

„Fogoly voltam, és eljöttetek hozzám.”

Gyülekezetünk mintegy tizenhárom fős szolgálócsoportja – kiegészülve két testvérrrel a Dunaharaszti Baptista Gyülekezetből – december 23-án egy karácsonyi istentiszteleten vett részt a tököli börtönben. Nyirkos, hideg időben gyülekeztünk a börtön előtti parkolóban, ahol egy rövid imádságban kértük az Urat, hogy tegyen alkalmassá bennünket a nem mindennapi szolgálatra, a hallgatóság szívét pedig nyissa meg az evangélium

előtt.

A börtön lelkésze, Magony János fogadott a kapuban, s miután beléptünk a börtön területére, áthatolhatatlanul magas, szögesdróttal koronázott, őrtornyokkal teletűzdelt vastag falak választottak el bennünket a külvilágtól.

Év elején

Háromszázhatvanöt napot az év naptárja egybefűz.
Hány kérdőjel, titok van ott!
S melyik nap lesz pirosbetűs kinek-kinek? – Egyet tudunk:
közöttünk lesz az Irgalom,
hisz JÉZUS így ígérte ezt:
velük leszek minden napon.

Egy, a katonakorunkból ismert étkezde kinézetű épületbe kísérték bennünket, ahol a színpadon feldíszített karácsonyfa és betlehemes állt.

Miközben csoportunk néhány éneket próbált, megérkeztek a körletekből a fogvatartottak első csoportjai, akik fegyelmezetten elfoglalták helyüket. Nagyon hamar ráhangolódtak az ismert karácsonyi énekekre, így amelyik éneket közfelkiáltással kérték, azt velük együtt, még a „hivatalos” program megkezdése előtt elénekeltük. Ehhez kiosztottuk az énekek szövegét tartalmazó, előre elkészített lapokat. Fél tizenegyre, mikor az istentisztelet elkezdődött, mintegy 120 fogvatartott tartózkodott a teremben.

Bevezetésként Surányi Péter tv. felolvasta a Bibliából a karácsonyi történetet, majd néhány kérdést tett fel a hallgatóságnak az elhangzottakkal kapcsolatban. A válaszok helyessége elég széles skálán mozgott, de többek között elhangzott olyan megnevezés is, mint „a világ Megváltója”. Bizonyágtételek, karácsonyi és evangéliumi énekek váltották egymást sorban.

Bánhidi Gábor tv. a dunaharaszti gyülekezetből, aki az Evangéliumi Börtönmisszió aktív tagja, bizonyágot tett megtéréséről és bátorította a hallgatóságot, hogy Jézus Krisztus számára nincs lehetetlen, még a legkilátástalabb helyzetben lévőket is képes kiemelni el-esett állapotukból és új életet ajándékozni nekik már itt a földön, akár fogolyként is.

Doboróczki Gábor tv. impulzív bizonyágtételével hívta fel a jelenlévők figyelmét arra, hogy a váci börtönben a megtért fogvatartottak hitetlen rokonaiknak Bibliát juttatnak el, hogy megtudják ők is az örömhírt.

A nap fénypontja kétségtelenül Dömötör István tv. bizonyágtétele volt. Mikor a mikrofonhoz lépett, még jó fél percig tartott a nyüzsgés az épp elénekelt ének után és a hallgatóság figyelme is addigra eléggé ellankadt. István azzal kezdte, hogy elmondta, mettől meddig, hányas körletben és miért raboskodott Tökölön. Mire bevezetőjének végére ért, a kemény fiúk úgy elcsendesedtek, hogy a teremben még a légy zümmögését is meg lehetett volna hallani...

Igen. A hitelesség valahol itt kezdődik. Egy jól fésült, tiszta ruhába öltözött, tiszta tekintetű ember szólt hozzájuk, aki korábban a saját bőrében tapasztalta azokat a körülményeket, benti

viszonyokat, „törvényeket”, melyekben ők éppen most vannak és meghatározzák mindennapi életüket. István személyes jelenlétével és átütő erejű szavaival kézzel fogható bizonyíték volt arra, hogy Jézus Krisztus még a kábítószer és a bűnözés legmélyebb gödréből is képes kiemelni az Őt kereső embert.

Az istentisztelet végén elénekeltük a „Csendes éj” kezdetű karácsonyi éneket, evangéliumi iratmissziós könyveket és traktátusokat osztottunk ki a fogvatartottak között, majd Surányi Péter tv. imádságával fejeződött be együttlétünk.

Hisszük, hogy az ige-mag ezen a délelőttön is jó földbe hullott.

Kovács Árpád

Előszilveszter – Pesterzsébet, 2006. december 29.

Nagy fába vágta a fejszéjüket gyülekezetünk fiataljai, amikor szervezni kezdtek egy országosan meghirdetett ifjúsági konferenciát. Az érdeklődés minden reményt felülmúlt. Az két megadott e-mail címen és telefonon naponta jelentkezők sora előre vetítette, hogy megtelik az imaház fiatalokkal. A közel kétszáz előregisztrált létszám – a konferenciai tapasztalatok szerint – több, mint 300 résztvevőt sejtetett. A effajta szervezésben kevésbé tapasztalt fiatalok egyre nagyobb izgalommal szorgoskodtak. Nem volt hiábavaló a kérésük a gyülekezet felé a testi táplálékról való gondoskodással kapcsolatosan. Nem volt hiány szendvicsben, süteményben, innivalóban. A várakozáson felüli, majdnem 400 fiatal sem maradt éhen. A Jóisten pótolja vissza mindazoknak áldozatát, akik ebben résztvettek.

A programok – és azok összehangoltsága – alapos előkészítő munkáról tanúskodtak. Az ének- és zeneegyüttesek, a színjátszó csoport és nem utolsósorban Meláth Attila lelkipásztor tv. felkészülten szolgáltak, megadva a konferencia komolyságát. Hasonló felkészültségről adtak tanúbizonyágot a szekciók vezetői is.

Köszönet fiataljainknak a nagy munkáért! Külön köszönet Daniellának, Noéminek, Nórának, de mindenkinek aki tevőlegesen is hozzászólt az eredményes lebonyolításhoz! Isten

áldja munkátokat!

A résztvevők jól érezték magukat, ezt bizonyítandó álljon itt néhány gyors reakció – minden kommentár nélkül:

•Tegnap, meg még ma is NAGYON KLASSZAK VOLTATOK!!!!!!!

Mindnyájatoknak gratulálok! Én nagyon jól (újra fiatalnak)éreztem magam. A következő találkozó 60%-a már ezzel a találkozóval megszerveződött, a maradék 40% hozzá tétele már gyerekjáték. Sok sikert a következőhöz is! (ifj. Horváth László)

•Ha még fönt vagy, szeretném megköszönni a tegnapi estét, éjszakát, az előszilveszter megszervezését. Nagyon jó kezdeményezés, remélem, lesz folytatása! Isten áldjon! Boldog új évet! (Fegyver Barnabás)

•Köszönjük, hogy résztvehettünk az Előszilveszteren! Naggggggggon jó volt! Látszott, hogy minden rendesen meg volt szervezve. Ezúton köszönjük a büfé készítőinek is a sok munkát és a finom ételt. Meláth Attila igehirdetése is nagyon jó volt, tartalmas, aktuális. Csocsóban sajnos nem nyert a pestimrei csapat, de mi nagyon jól szórakoztunk... A zenei rész is jó volt, személy szerint nekem nem ez a kedvenc műfajom, de azért a szövegek szépek voltak:) Gratulálunk Nektek és az egész Gyülekezetnek a nagyszerű szervezésért és várjuk a következő hasonló alkalmat!

Koszorus Krisztián (a pestimrei ifjúságból)

•A felsőpetényi ifi nevében köszönöm, hogy megszerveztétek az előszilvesztert, melynek mi is részesei lehettünk. Készítettem közel 200 képet, ebből küldök néhányat (sajnos, nem sikerültek valami jól).

Békés, boldog új évet kívánok! (Barna)

•KÖSZÖNJÜK PESTERZSÉBET!

Nagyszerű volt ez az előszilveszter!!! (És külön köszönöm "Mike"-nek is a korábban adott infókat, és megbocsátjuk neki, hogy kajánál leordította a fejünket, hogy siessünk)

-jajaja tényleg jó volt, vicces szemináriumokkal, jóóó sok kajával, feletébb király énekléssel a végén... és hát Ateszünk, Meláth testvérünk áldás reád ,ha esetleg olvasnál minket az újabb fajta áldás nagyon megható volt, köszönöm !

•Gáz volt! Legalábbis a punnyadás a végére. Meg hogy csomóan hazamentek már jó korán. Persze biztos van indoka mindenkinek és ne

aggódjatok, én megérték mindent. Csak a végére punnyadásba fulladt az előszilveszter. Meg én is fáradt voltam, és majdnem elaludtam. De nektek, SZERVEZŐK, KÖSZÖNJÜK!!! Aranyosak voltatok, hogy kitaláltatok, meg hogy megszerveztétek!!! Rólatok csak jókat lehet mondani! (NN)

•Egyébként én nagyon jól éreztem magam az este-éjszaka-korahajnalban. Jó volt az időpontválasztás, meg a programok nagyrésze is. Látszódt, hogy sokat dolgoztatok vele, amit ezúton is köszönök! (szerintem írhatom: köszönünk!) (NN)

•Én fel se fogtam, hogy mi zajlik körülöttem...csomó mindent meg akartam nézni, aztán mikor eszembe jutottak a dolgok, addigra közölte mindig valaki velem, hogy nincs már. Vége. De! Csodálazosan jól éreztem magamm! Meláth mester ismét magasan vitte az estét nálam!!! A szemináriumos fíjjú meg tökre hasonlított Németh Ákosra. Jó volt veletek!!!! (NN)

•Látszott, hogy jól meg volt szervezve és SOKAT dolgoztatok vele! Meghozta a gyümölcsét. Csak viszonyítás kedvéért, az előszilvesztert már a kiskőrösi konfin lehetett tudni, viszonylag részletes programmal, míg egy "másik helyen" a közörsre meghirdetett szilveszternek még előtte két nappal sem volt programja... (NN)

A béna fiú hite

A kocsis szélvédőjére vaskos hópelyhek hullottak. Gyorsan bekapcsolta az ablaktörlőt. Közben gondolkodott magában: Minden csak hit kérdése? Ilyen egyszerű lenne? De ő néha nem tud nem tud hinni! Nem megy. Nem ért semmit. Se magát, se azt, hogy az Úr mit vár el tőle. Így elég nehéz hinni. Mások mindig tudnak? Nekik miért megy? Neki miért nem? Talán nem is tért meg? Dehogynem! Hisz akkor tudott hinni. Akkor minden egyszerű és csodálatos volt. De most?- ez a keserű érzés felkúszott a torkába és a szeméi kicsit fátyolosak lettek.

Ekkor az ablaktörlő lefagyott és a fehérség kezdte beborítani az ablakot. A fenébe, még ez is!- gondolta és ütögetni kezdte az üveget. Az ablaktörlő beindult és

letörölte a szélvédőt, amin keresztül hatalmas fény világított be és fülsüketítő dudálás hallatszott. Félrekapta a kormányt, de hatalmas csattanást hallott és erős lökést érzett. Szűrő fájdalom hasított a hátába és a fejébe. A kezére forró folyadék csepegett és a fejére valami hideg tapadt. Aztán csak sötétség.

Az infúzió lassan lecsöpög. A nővérke épp jött bekötni az újat.

Szegény szerencsétlen - gondolta és szomorúan ránézett a csukott szemű, kötszerekbe pólyált férfira. Tegnap itt voltak a barátai, itt az imatársa, a szülei és egy lány, aki vélhetően a barátnője. Mind zokogtak. Bár sejtették, hogy nem ébred fel, azért reménykedtek.

Aztán egyszer csak, hónapok múltán magához tért. A keresztény barátai már ezt is csodának tekintették. Nem értették, hogy miért nem örül. Pedig egyszerű. Lebénult. Nem tud mozdulni se. Örökre egy ágyhoz lesz kötve és mások segítségére szorul.

Épp ezen gondolkozott, mikor újra bejöttek hozzá a barátai látogatóba. Akkora örömmel érkeztek!

De benne a már jól ismert hang dübörgött (mint akkor, ott a kocsiban)
-Nyomorék vagy! Magatehetetlen! BÉNA! NYOMORÉK! BÉNA!- ezek dübörögtek az agyában.

-Csak sajnálnak téged! Azért jöttek el! Nézd milyen vidámak! Mi közük tehozzád? Nekik könnyű! Te roncs! NEM LÁTOD, HOGY CSAK SAJNÁLNAK???

Ekkor rájuk nézett és ezt mondta:- Kérlek menjetek ki!- a hangjában némi indulat csengett, de a többiek nem mozdultak.

-NEM ÉRTITEK? MENJETEK INNEN! HAGYJATOK! EGYEDÜL AKAROK LENNI! ÉN MÁR NEM AZ VAGYOK, MINT RÉGEN!

-Dehogynem!- próbálkozott az egyikőjük.
-Csak azért mondod, mert sajnálsz! Menjetek innen!- és ezzel befordult az ablak felé. Azt már nem látta, hogy az egyik lány könnyes szemmel lépett ki az ajtón.

A szíve megkeményedett. Csak a keserű üresség dobogott benne. És a hang. Nem beszélt, nem evett, nem foglalkozott senkivel. Mikor hazakerült a szüleihez, akkor sem változott a helyzet. Belül fájtn neki ám ez a viselkedés. Tudta, hogy bünt követ el. Legjobban az édesanyja arcát nem bírta elviselni. Az az arc-

kifejezés! Miközben nyögött a súlytól, ahogy próbálta magatehetetlen fiát ápolni, mosdatni.

Minden nap ugyanúgy telt, szürkén, magányosan, lelkipurdalással. Vádolta magát. Ez vajon büntetés volt amiért nem hitt?

Egyik reggel beszűrődött a napfény az ablakon és madárcsicsergésre ébredt. Tavasz volt. Máris? Ennyi idő eltelt? - tünődött. Az éjjeliszekrényre nézett. A szeme kis fehér szirmokon akadt meg. Hóvirágokat látott egy üveg pohárban. Hóvirág... Élet... Hóvirág, te is velem haldokolsz ott a vízben!- sóhajtotta. De a hóvirág elkergette ezt a borús gondolatot, akárhányszor odanézett... Aztán újra: Hóvirág... Élet... Barátok! Bizony már az összefüggő gondolkodás is nehezebbre esik úgy leszkott róla. Barátok... A sok emlék a fejébe tódult.

Bejött az édesanyja. A-NY-A ! - próbálkozott, de nem jött ki hang a torkán. ANYA!!! Az anyja odanézett. Nahát, 4 hónap óta az első szó! (mikor kicsi volt, akkor is ez volt az első szava és az édesanya szinte úgy örült mint akkor)

-Anya! Ki hozta a hóvirágot?

-A barátaid.

-Tényleg? Mikor?

-Az előbb.

-De jó.

-Felhívjam őket?

-Nem! Ne!- a hang már épp meg akart szólalni benne, de akkor elnyomta egy másik érzés.

-Na jó! Talán mégis!- ha egyáltalán szóba állnak még velem - gondolta.

Délután eljöttek a barátok. Úgy jöttek, mintha semmi sem történt volna. Ez neki nagyon jól esett. Aztán majdnem minden délután ott voltak. Sokat nevettek, nagyokat beszélgettek és olvastak fel neki a Bibliából. Egyszer épp a béna férfi meggyógyulásának csodája volt a napi ige. Miután elolvasták csendben maradtak mindannyian. Ránéztek és ő csak ennyit kérdezett: - Sikerülhet?

-Próbáljuk meg!

Imádkoztak, beszélgettek. Aztán elmentek. Egyedül maradt a gondolataival. Talán most!- de nem tudott hinni igazán.

Hetek teltek el és semmi változás nem történt. Csak a barátok tartottak ki. Bármit kértek az én nevemben megkapjátok, ha HISZTEK!- ez volt épp az Igében. Ekkor nem bírta tovább, elmondta a kételyeit majd

együtt imádkoztak, már hittel a gyógyulásáért.

Megint hetek, hónapok teltek el és jöttek a kételyek, a kérdések. Egy nap az egyik srác hozott neki egy számítógépet. Összeszerelte és beállította rajta az internetet is. Ő csak nézte a serénykedést. Tudta, hogy még ha fel is ültetik, nem tudja mozdítani a kezét, sem odahajolni, hogy írni tudjon. De nem akarta letörni barátja lelkesedését.

Aztán egyik nap, ahogy magára maradt, szemezni kezdett a géppel. Nézte hosszan, vágyakozva.

-Írj!- mondta valaki belül.

-Hogyan?- kérdezte?

-Hittél nekem?

-Igen! Uram te vagy az?!

-Tényleg hittél?

-Igen. De már nem tudok.

-A béna férfi nem gyógyult meg?

-De!

-Hát akkor?

Csend lett. Aztán újra:- Most hiszel nekem?

-Nem tudok, de szeretnék! Segíts! Furcsa zsibbadást érzett a nyakában és a derekában.

-Hiszek! Segíts!

A fejét fel tudta emelni, de a tagjai nem mozdultak.

-Anya! Apa! Fel tudom emelni a fejem! A szülei berohantak és nem tudtak megszólalni. Aztán a hírré jöttek a barátok is. Egy asztalt szereltek a falra, amit az ágya fölé lehetett fordítani és rátették a gépet. Nem telt bele pár nap és ceruzával a szájában ugyan, de írogatni kezdett. Először a gondolatait. Aztán az életét. Aztán elkezdett chatelni. Sok helyen megfordult, világi chateken is. Jézusról beszélt az embereknek. Bizonyosságot tett, lelki gondozott, mindig amire Isten indította. Voltak, akik ki-nevették. De bizony voltak, akik megtértek. Könyvet írt, amit kiadtak. Nyelveket tanult, hogy külföldiekkel is tudjon chatelni.

Évek teltek el így. Egy ceruzával pötyögve, a világhálón hirdette az evangéliumot. A karja nem mozdult. Nem tudta lesz-e további javulás vagy, hogy mit hoz a holnap, de két dolgot megtanult: Azt, hogy hittel imádkozzon és bízson, illetve hogy Isten nem mindig úgy válaszol a kéréseinkre, ahogy mi várjuk. De mindig válaszol!!! Csak halljuk meg!

(Internet)

Egy lelkipásztor házaspár emlékére

(Zsid.13:17-18.)

A közelmúltban volt a temetése Patai Józsefné testvérnőnek. A nekrológban Nyír-bátor és Karcag körzetében végzett munkájukról esett szó. Édesapám és a saját emlékeim alapján szeretném kiegészíteni ezeket. Patai testvérék életük és munkájuk nagy részét úgy töltötték el, hogy Istentelen rendszerben hirdették Isten igéjét. Patai testvér, mint igehirdető, Annuska néni csendes szolgáló, aki megélte, amit férje hirdetett.

Tizenéves gyerek voltam, amikor meghívót kaptunk bemelegítési ünnepélyre, Cigándra. Ez a falucska a Tisza felső szakaszán van, közel az orosz határhoz. Az idősebbek emlékeznek még, mit jelentett ez az ötvenes évek elején. Augusztus 20-án, a Tiszán volt a bemelegítés. Felejthetetlen látvány volt a fehér ruhások sora és az ünnepély. Másnap Józsi bácsit berendelték a rendőrségre. Amikor hazaért, döbbenet láttuk, hogy kék-zöld volt az arca az ütlegektől. Később volt olyan eset, hogy vasárnap hazafelé jövet, fényes nappal verte meg a rendőr, mert nem égett a lámpa a kerékpárján. A csoda az, hogy a következő évben több volt a bemelegítő, mint az előző alkalommal. Nyolc körzet tartozott hozzá, amelyeket többnyire gyalog, vagy – nyáron – kerékpárral lehetett megközelíteni. Az ivóvizet a Tiszáról hozták, mert a kútvíz ihatatlan volt. Az emberek igen nagy szegénységben éltek. Mégis kevés helyen tapasztaltam annyi szeretetet, jó kedvet, mint ebben a gyülekezetben.

A másik körzet, ahol Patai testvérék munkálkodtak, Medgyesegyháza volt. Ez a körzet Békéscsaba és Orosháza vonalától délre van, 14 állomással. Ez a vidék olyan, hogy ősszel és télen mindenki fél a kocsiban, hogy lecsúszik az útról, mert az őszi sár cipőt, csizmát lehúzza az ember lábáról. Ezért hívják vendégmarasztalónak.

Édesapám végigjárta ezt a körzetet. Vasárnap reggel indultak és következő vasárnap délután értek vissza. Gondoljuk el, mit jelentett itt négy gyermekkel feleségnek, anyának lenni, és példát mutatni a gyülekezet felé. Annuska néni csendben, hűségesen vállalta ezt a munkát. Is-

ten adott neki erőt hozzá.

Ilyen munkatempó hamar tönkreteszi az ember szívét, s a gyenge egészség sokszor betegséggé válik. Bizony, többször betegen, lázasan kellett gyalogolni és szolgálni.

Patai testvér nyugdíjas éveit Szigetszentmiklóson töltötte, de soha nem unatkozott. Ha szükség volt rá, mindig kész volt a szolgálatra, bárhova hívták is.

Egy alkalommal együtt voltunk egy temetésen, ahol azt kérdezte tőlem: - Miért van az, hogy mi csak akkor ismerjük el valakinek a munkáját, amikor meghalt? Én azt válaszoltam: - Józsi bácsi! Ez az elismerés koldus-fillér ahhoz a jutalomhoz képest, amit majd Isten ad, amikor körbeállják azok, akiket az Úr Jézushoz vezetett, és bizonyosságot tesznek arról, hogy élete, jó példája segítette őket abban, hogy megismerjék az Igazságot.

A mi számunkra legyen jó példa és biztatás az ő életük. Kereszt nélkül nincs korona, de Isten soha nem hagyja el azokat, akik Benne bíznak, s nem próbál felettébb, mint elviselhetnénk.

Hiszem, hogy ők már megkapták a jutalmat.

Winkler György

Első őszinte imádságom

1945. április 11-én távol hazámtól történt mindez, amit elbeszélék.

Magyarországról akkor már egy hete az utolsó „német birodalmi véderőt” is kiűzték csatlósaival együtt. Otthon már az új, békés világ építésébe fogtak.

Mi, magyar egyetemi hallgatók kísérőinkkel együtt vonaton menekültünk. Háromszázan lehettünk, túlnyomórészt magyarok. Éppen a cseh-német határ közelében zötyögtünk, Karlsbad felől Asch irányába. Hazánktól távol is gyönyörködtünk Isten csodálatos alkotásaiiban, a virágzó mezőkben, csörgő patakokban.

Egyszer azonban észvesztő csattanás, fékcsikorgás, géppuska-ropogás zavart föl bennünket. Ijedten ugrottunk ki a még mozgó vonatból és kerestünk fedezéket a légítámadás idejére –, már akik képesek voltak egyáltalán elhagyni a vonatot. Többen a kísérők nagy részével a lejtőn lefelé igyekeztek, hogy minél gyorsabban elérjék a néhány száz méterre levő

erdőt. A kisebb csoport a hegyoldalon fölfelé menekült. Ezek közé tartoztam – hála Istennek – én is. Frissen szántott barázdában kúszva távolodtam a vonattól, közben figyeltem a kilenc támadó repülőgépek harci tevékenységét, amint többször végig géppuskázták és repeszbombákkal szórták tele a vonatot és a menekülőket.

Fölnéztem az égre és imádkoztam. Emlékezetem szerint életemben először őszintén, szívből jövően. Pillanatok alatt végigtekintettem addigi – isteni mércével mérve – céltalan életemet, de lelki szemem a jövőbe is nézett. Úgy véltem, ha Isten ebből a pokoli zűrzavarból sértetlenül kivezet, bizonyára célja van velem. Akkor pedig Neki szánom az életem.

A repülőgépek a támadás végeztével eltávoztak, számos sérültet, halottat hagyva maguk után. Én pedig hálát adva Istennek menekülésemért, több társammal együtt elkezdtem embermentő tevékenységemet.

A vasút mellett felállított hóvédő kerítésekből készített hevenyészett hordágyak segítségével hordtuk a sebesülteket védettebb helyre, elkülönítve őket azoktól, akik már befejezték földi pályafutásukat. Majdnem minden harmadik utas ezek közé tartozott, de a viszonylag sértetlenül maradt kétharmad résznek is egy életre szóló élmény, másoknak, és nekem is döntés származott a próbából.

Döntésem megpecsételésére – mely lelki békességet és örömet hozott szívembe – csak több, mint egy évvel később, itthon kerülhetett sor. Békességemet csakhamar kikezdték a kísértő hatások, állástalanság, infláció képében. Isten azonban Lelke által ismét vezetett, megmutatta számomra is a kivezető utat és megadta az erőt a végrehajtáshoz. A hazai földosztás egyik fiatal mérnökeként a régi és új társadalom közti hídépítés több részfeladatával bíztak meg, közben emberek és emberek, valamint az Isten és ember közötti hidak építésére is sor kerülhetett, a háború során tönkretett hidak újjáépítésén kívül. Áldassék ezért az Úr!

Az elmúlt évtizedek során sokszor imádkoztam őszintén, bejárva az Istenhez vezető lelki hidat, de azt a több, mint 30 évvel ezelőtti – szóban talán ki sem mondott – meghallgatott imádságomat nem felejttem el soha.

Répay Győző – *Békehírnök*, 1978. ápr. 9.

A cikk írója – Répay tv. – a közelmúltban költözött az Örök Hazába.

Álmomban...

Álmomban látogatóban jártam Istennél. Bekopogtam, hogy beszélgetni szeretnék vele, ha van rám ideje.

Az Úr elmosolyodott és így válaszolt:

- Az én időm végtelen, mindenre jut belőle. Mire vagy kíváncsi?

- Az érdekelne, mit tartasz a legfurcsábbnak az emberekben?

- Azt, hogy nem szeretnek gyerekek lenni, siettetik a felnőtté válást, majd visszavágyódnak a gyermekkorba. Azt, hogy akár az egészségüket is feláldozzák, hogy sok pénzük legyen, majd rengeteg pénzt költenek rá, hogy visszanyerjék egészségüket. Azt, hogy izgatottan lesik a jövőt, hogy megfeledekzenek a jelenről, így aztán nemhogy a jövőt, de a jelent sem élik meg. Azt, hogy úgy élnek, mintha sose halnának meg és úgy halnak meg, mintha sose éltek volna.

- Atyaként mit szeretnél, ha gyerekeid mely tanulságokat jegyeznék meg?

- Tanulják meg, hogy senkiből nem lehet erővel kicsikarni a szeretetet.

Hagyni kell, hogy szerethessenek. Nem az a legértékesebb, hogy mit szeretnénk az életben, hanem az, hogy kik állnak mellettünk. Tanulják meg, hogy nem célszerű másokhoz mérni magukat, saját magukhoz képest legyünk elbíráthatók. Fogadják el, hogy nem az a gazdag, akinek a legtöbbje van, hanem az, akinek a legkevesebbje van szüksége. Tanulják meg, hogy csak néhány másodperc kell ahhoz, hogy mély sebeket ejtsünk azokon, akiket szeretünk, ám sok-sok év kell ahhoz, hogy ezek begyógyuljanak. A megbocsátást a megbocsátás gyakorlásának útján kell megtanulni. El kell fogadni, hogy vannak olyanok, akik mélyen éreznek, de nem tanulták meg kimutatni érzelmeiket. Meg kell tanulni, hogy bármit lehet pénzen venni, csak boldogságot nem. Két ember nézheti ugyanazt a dolgot és mégis két másféle dolgot látnak. Meg kell tanulni, hogy az az igazi barát, aki mindent tud rólunk és mégis szeret. Nem mindig elég, ha mások megbocsátanak, meg kell bocsátanunk magunknak is.

Búcsúzásnál megköszöntem szavait, ő pedig így válaszolt:

- Az emberek elfelejtik mit mondtál, mit csináltál. De arra mindig emlékezni fognak, hogy érzéseket ébresztettél bennük.

...nem az én álmom volt...de akár az enyém is lehetett volna, mert olyan kíváncsi vagyok mostanában... ;)

(Internet)

F a k a n á l

Citromos-mézes csirkemell

Hozzávalók: másfél csésze arany mazsola; 1/4 csésze brandy vagy almalé; másfél ek. virágméz; másfél ek. vaj, vagy margarin; 2 egész csirkemell filézve; 2 fej hagyma; 1 citrom reszelt héja; 3 ek. citromlé; só; bors

Elkészítés: Melegítsük elő a süttöt kb. 350 Celsius-fokra. Egy kisebb edényben keverjük össze a brandyt (vagy az almalevet) és a mézet, majd tegyük félre. Hevítsük fel egy serpenyőben a vajat – vigyázzunk, hogy oda ne égjen – majd a közepesen forró vajban pirítsuk át kissé a csirkemellfilék mindkét oldalát. Ha a hús már kapott egy kis színt, vegyük ki az edényből, és a zsiradékban fonnyasszuk üvegesre az apróra vágott hagymát is. Öntsük rá a mazsolás-mézes keveréket, tegyük hozzá a citromhéjat, a citromlevet, kevés borsot, valamint sót igény szerint, majd az egészet forraljuk fel. Tegyük az illatos lébe a csirkemelleket és kis lángon pároljuk, amíg a hús meg nem puhul. (kb. 20 percig) Tálalhatjuk rizzsel, vajás burgonyával ízlés szerint.

Tatárbifsztek – ahogy én szeretem

½ kg fehérpecsenyét ujjnyi szeletekre vágunk. Mindkét oldalát vékonyan bekenjük mustárral, borsot, babérlevél-port szórunk rá. Lábasba (jénai tálba) helyezük és annyi olajat öntünk rá, hogy elfedje. Hűtőszekrényben 3-4 napig állni hagyjuk. A megpácolódott húst kiszedjük az olajból, késsel letisztítjuk, majd 1 közepes fej hagymával együtt ledaráljuk. (Én háromszor szoktam átdarálni.) Összekeverjük 6 dkg vajjal, ízesítjük borssal piros paprikával, sóval, mustárral, ketchuppal. Tálalás előtt 3 tojás sárgáját belekeverjük.

Frissen pirított kenyérré kenve fogyasztjuk.

Derűs percek

Kilométer

Az autós eltéved. Végre nagy örömmel megpillant két iskolás gyereket. Megkérdezi az egyiket:

- Mondd, fiam, milyen messzire van innen Bi-valyfalva?
- Egész pontosan 40004 kilométer!
- Hogy? Hiszen ha 40 ezer kilométert megyek, akkor körülautózom a földet.
- Úgy bizony, én is úgy gondolom. De ha megfordítja a kocsiját, és ellenkező irányba indul, akkor 4 kilométer az egész.

Pótkerék

Autóvezetői vizsga, elméleti rész. A vizsgabiztos megkérdezi egy vezetőjelölt fiatal lánytól:

- Kanyarban melyik az a kerék, amelyik legkevésbé fordul?
- A jelölt mélyen elgondolkozik, majd diadalmasan kivágja:
- A pótkerék!

Rajz

- A rajztanár megkérdi a diáktól:
- Hogy lehet az, hogy ilyen szépen lerajzoltad a szamarat, amikor kettised van rajzból?
 - Véletlenül. Ugyanis lovat akartam rajzolni.

Óra

- Leesett az órám!
- És megállt?
- Naná, elkezdett szaladgálni!

Unalom

- Egy nagy fogadáson az egyik vendég nagyon unatkozik. Egyszer csak meglát a sarokban egy urat, aki nagyokat ásít. Odamegy hozzá és megkérdezi:
- Unatkozik?
 - Rémesen.
 - Mi lenne, ha ellógnánk?
 - Nem lehet... Én vagyok a házigazda.

Kapusok

- Tegnap láttalak - mondja egyik kapus a másiknak.
- Hol?
- A házatok kapujában.
- És milyen voltam?

Halbolt

- A férjem ma reggel elment horgászni, de biztos vagyok benne, hogy nem fog semmit.
- Miből gondolja?
- Mert a halbolt ma leltározás miatt zárva van.

Igeragozás

- A gyerekek az iskolában az igeragozást tanulják.
- Pistike! Ha azt mondom, én ajándékozom, te ajándékozol, ő ajándékozik, akkor az milyen időben van?
 - Úgy karácsony táján, tanító néni!

Világítós fa

- A kisgyerekek karácsony este szalad be az anyukájához a konyhába:
- Anyu, anyu, képzeld ég a fa!
 - Nem ég az, fiam, hanem világít!
 - Ha te mondd!
- Két pec mülva megint szalad be a kisfiú:
- Anyu, anyu, már a függönyök is világítanak!

A kalapács

- A nagymama felháborodottan kérdezi kedvenc kisunokáját:
- Igaz-e, kicsikém, hogy minden ajándékot, amit karácsonyra kaptál, összetörtél?
 - Á, dehogy, nagyikám! A kalapács még megvan!

Állandó alkalmaink

Kedd:	19,00	Ifjúsági óra
Csütörtök:	18,30	Bibliaóra
	19,30	Énekóra
Vasárnap:	9,00	MKBK, Imaóra
	9,00	Gyermek Bibliakör
	10,00	Istentisztelet
	17,00	Istentisztelet
	18,30	Énekóra

Imaházcím: Pesterzsébet, Ady E.u.58.
Ady E. u.-János u. sarok

Lelkipásztor: Dr. Almási Mihály
Pesterzsébet, Ferenc u.3.
Telefon: 283-14-13

SZERETET - SZOLGÁLAT **A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet** **lapja**

Felelős szerkesztő:

dr. Almási Mihály

Szerkesztő: Máté Dániel, Máté Daniella, Máté Lukács

Technikai szerkesztő: Lesták Károly
Megjelenik havonta nyomtatva 200 példányban